

Всички майки нека да са като мене
Митра, р. 1946, Петрич

Казвам се Митра Альошева Методиева. Работя 22 години в училището. Самотна съм била - 20 години вдовица. Три деца изгледах без баща. Никой не ми е помогнал. Най-малката ми дъщеря се казва Стойна и беше на 7 годинки когато почина мъжа ми, а другото момиче – сестричката ѝ, беше в трети клас. Батко ѝ Тихомир и той...две момичета и мажкар. Обаче ги изгледах с тютюн...четири декара тютюн съм гледала. Обаче сега те се ожениха. Сватби съм направила – на Тихомир, на Стойна и на Соня. По един камион багаж им дадох и добри ми са децата.Поставих си децата...всичко на място...ожениха се. Нито едно дете не съм разплакала...не е оставено на улицата. И реших да се ожения. Ожених се... той няма малки деца и аз нямам малки деца и живота ми е много хубав. И неznam отсега нататък как ще е, засега ми е много добре. Иначе да разказвам как съм била, как е починал мъжа ми ...нямам думи...чак ми се плаче. Обаче както е казал Господ, никой не може да го промени...с тия три деца...двадесет години тютюн. По четири декара държавна работа и тия деца порастнаха с тютюна и се ожениха и сме добре. Също и аз съм добре. И оттук нататък, какво трябва да разкажа? Почват проблемите със зетъвете, почват с дъщерите, със снахите...нали. Проблеми много, обаче трябва да имаш широка душа – да търпиш...затова сме майки и бащи, да оправяме децата.

Аз съм много доволна от моя мъж. Моя мъж се казва, сега втория, Георги. Доволна съм от него...не ми пречи...помага на децата ми...също и на мене. И нямам думи за него...

Всички майки нека да са като мене, че сама останах 20 години вдовица. Нека да станат и другите майки като мене...евала им правя. Не всяка майка е като мене, което го направих аз на моите деца – и сватби, и пари, и на моя син – триетажна къща. Двете дъщери се ожениха с багаж...с всичко си. Голи не съм ги изпратила. Може да са работили тютюн...можех да нямам пари за мен да се обличам...да нямам и гащи, обаче за децата – имах.

Сега съм 22 години на работа като прислужничка в Първо основно училище “Кочо Мавродиев” и много работех...бяхме на кюмюр...бяхме на печки...много трудно беше. Преди да дойда в училището бях четири години в Тютюневия комбинат, бях и звеноводка – три години в ТКЗСто. Бяхме шестнадесет жени и всичко си беше хубаво – с пеене...с всичко...кой що имаше си подавахме. Чакахме заплати редовно. Заради децата отидох да работя в училището и те и трите учиха до седми клас и си бяха с мен. Обаче, сега не е както беше преди и децата на госпожите говорят глупости и им нямат никакво уважение на госпожите. Като върви госпожата в стаята и майтап си правят с нея, никво уважение ѝ нямат. Това не беше преди 15 години, тогава бяха децата – супер. “Какво стана в последните пет –шест години? - и аз не знам. Това училище ли е ? Ама всичко зависи от родителите...няма възпитание...дават по 4-5 лева на дете, лигавят ги и те си правят каквото си искат. Нямат уважение на госпожите. Ние прислужничките

гледаме да не се бият, пазиме ги – те са деца. Бравос на господин Влахов...В началото като отидох, то беше много разтурено училище. Тоалетните ни бяха отвънка, кюмюра го носихме от 50 м. като магарета...сега благодарение на директора, училището ни е оправено и сме спокойни...чешмите и тоалетните са вътре и сме на парно...дай Господ да живеем до 100 години сега.

Аз живея в квартала. Имаше и още една махала оттатък. Много добре ми беше в махалата...без убийства, без кражби, без разправии. Обаче, оттук нататък какво става? Ние не можем да спим. Почват някои деца да се карат и да се бият и тогава на едното дете идва бащата или майката и вместо да си бие детето почва да се кара с другия баща. Единият вдига дърво и другия и стигат до МВРто, а ние не можем да спим от тези разправии. Имаме кмет, но той е млад и не може да помогне на махалата. И така е само при нас – от глад ли е, от безпаричие ли е – и аз не знам. Защо другата махала не го правят това, което става при нас?

Тук в махалата имаме много преселници. Идват си и никой не ги пита откъде идват и имамат ли семейство. И почвата разправиите от това. Тия от Благоевград, от Кюстендил ли, от софия ли се запознават с нашите мърли. Отиват в барчето...пият по една – две ракии и почват скандалите. Да те е страх да излизаш. Е, това тука е квартала...за това сме отчаяни всички. Никой не се интересува...щом МВРто се плаши от квартала. То не може да влизат и да ги разтърват. Това е страшна работа тука...истина говоря. Затова да дойдат барети от София или Сандански, че неможе нашите да наваксат. Това не бива да е Косово...война ли е? Е, занова не сме доволни...Язък за тия хубави къщи...триетажни къщи – построени с труд...по 4 декара тютюн, държавна работа. Къде сме яли, къде сме пили, тютюн сме работили...гладни, боси...да направим тези къщи за децата.

Тук никакъв закон няма специално за нашата махала. В другата махала не правят така. Съжелявам, че направихме до тях тия хубави тиретажни къщички. Тук трябва да се види, кои правят убийства, кои не искат да работят. Има място където да ги карат, а не да ни излагат. “Кой бе?...циганите” Аз как си работя, мъжът ми работи и децата ме работят и комшиите ни са добри.

Никаква управлява няма в квартала. Направо е, как да ти кажа, направо е и нас да вземат и да ни уцелят заради тях. Язък за тия хубави къщи които сме направили заради децата. Съжелявам, много съжелявам, истината говоря и ето слагам си ръката на сърцето, ако лъжа. Вие за “цигани” говорите, ама не всички са като тях. Има работливи и добри и с вашите българи сме много близки. И аз работя в училището. Уважават ме...залъче ми дават. Като бях вдовица нямах пари и даваше ми касиерката назаем, като дойде време за заплатата ми ги спират паричките. Ей така се живее и така се работи.

Не съм тръгнала да си карам децата да се бият, да се трепат. Много ме боли, защото тия нови къщички, които сме ги направили, имаме си деца, имаме си много хубави семейства...ама от тия хора се срамуваме.

Ей, това е мойто изказване.”